

SF vil gerne have en lang liste over nye initiativer, der skal foretages her i 1995 for at leve op til den CO₂-målsætning om reduktion af CO₂-udslippet i år 2005, som på et tidspunkt er blevet vedtaget.

For Fremskridtspartiet er det relativt nemt at sige, hvad vi mener der i den anledning bør gøres, al den stund man efter vores opfattelse aldrig burde have vedtaget CO₂-målsætningen. Vi er ganske enkelt ikke tilhængere af den religion, der så heftigt bliver dyrket her i dag. Det er en religion, som selvfølgelig har mange disciple rundt omkring i verden, og alle steder giver det et klart indtryk af dommedagsprofetier. Det ordvalg, der bliver brugt, og den måde, man fremfører argumenterne på, er fuldstændig parallelle med nutidens og fortidens dommedagsprofetier: Øriger vil synke i havet, og der vil komme jordskælv, oversvømmelser og flodbølger – al den slags retorik, som dommedagsprofeter har brugt igennem århundreder.

Nu er det bare ikke synden eller den manglende gudskyndighed, som er årsagen til, at disse ting vil ske. I vore dage er det, hvis ikke man tror på, at CO₂-udslippet skal begrænses, at alt det onde vil ske. Der vil opstå en drivhuseffekt; vi vil få så høje temperaturer, at vi får ørkener; og de steder, hvor der ikke er ørken, vil landet synke i havet. Det eneste, vi mangler, er, at disse profeter bygger en Noahs Ark og beder menneskeheden om at samle sig dér, fordi den store dag vil oprinde, hvor drivhuseffekten vil være så kraftig, at det er det eneste sted, hvor man kan redde sit liv her på Jorden.

Den form for gudskyndighed eller religion deler vi ganske enkelt ikke i Fremskridtspartiet. Vi ved godt, at det ikke er populært at tale bjerget imod, og vi ved godt, at man mange steder har svært ved at tage Fremskridtspartiet alvorligt, for når der nu er så mange, der siger det, er der sikkert noget om det.

Men fordi noget, der er forkert, bliver sagt mange gange, bliver det ikke rigtigt af den grund, og vi vil påpege, at der som udgangspunkt ikke er tilstrækkelig dokumentation for de påstande, man kommer med.

Det næste, der så sker, er, at man opstiller nogle store matematiske modeller, hvor man lægger disse meget usikre målinger og skøn ind, og hvorfra man får nogle resultater ud, som man derefter gør til sandheder, som man så sælger med den overskrift, at nu er vi nødt til at foretage forskellige indgreb over for befolkningens

adfærd, ellers vil CO₂-emissionen være for stor, og så vil drivhuseffekten tage livet af os alle sammen.

Det er ikke tilfældet. Der er tale om skøn i forbindelse med alle de faktorer, man lægger ind, og der er tale om målinger med nogle usikkerheder, som man glemmer at fortælle om.

Vi ved, at det kommer til at tage nogle år – hvor mange år det tager, er ikke godt at vide, for argumenterne har jo i en vis udstrækning bidt sig fast, men om det bliver 20, 30 eller 50 år, betyder ikke noget for Fremskridtspartiet – men til den tid vil man småfnisende tænke tilbage på slutningen af 1990'erne, hvor dygtige politikere i det danske parlament og andre steder minsandten i fuldt alvor diskuterede det, som man til den tid kan se var det rene volapyk.

Det vil gå på nøjagtig samme måde, som da man i det forrige århundrede i England fik de første damptog. De var ikke specielt kløgtigt designet, og de kørte ikke ret hurtigt. Datidens klogskab fandt man hos professorer, hos læger, hos præster osv., og de udtalte dengang samstemmende, at hvis man kørte en tur i sådan et tog og bevægede sig med mere end 15 km i timen, ville man aldrig nogen sinde kunne gøre bod på den skade, som éns legeme og helbred og sjæl ville få efter sådan en tur.

I dag fniser vi, når vi læser den slags beretninger i historiebøgerne. Men dengang tog man det minsandten alvorligt. Dengang var der også politikere i de respektive forsamlinger, som debatterede, om det nu var klogt at indlade sig på en sådan fremfærd.

På nøjagtig samme måde vil man om en årrække fnise over, at vi i dag kan have så mange debatter om noget så absurd, som at der skulle være problemer med CO₂-emissionen. Og af den grund ønsker vi selvfølgelig ikke, at man i Danmark skal dumme sig endnu mere, end man allerede har gjort.

Dengang vi indførte CO₂-afgiften, som vi kender den i dag, var argumenterne fra denne talerstol, at vi godt kunne gøre det, for lige så snart vi havde indført den i Danmark, ville det gode eksempels magt betyde, at resten af EU også ville indføre tilsvarende CO₂-afgifter, og så havde det ingen betydning for dansk erhvervsliv.

Heldigvis har det vist sig i EU, at de andre lande ikke er helt så forhåbende på denne religion, som man er i Danmark, og derfor er det ikke blevet til noget i EU endnu, og godt for det, men skidt for dansk erhvervsliv. For i mellemti-